

Nr 135.

Av herr **Ekman m. fl.**, om pension åt vice häradshövdingen
J. M. Stuart.

Vice häradshövdingen John Stuart, som även under innevarande år antagits till sekreterare i statsutskottet, har nu under fyrtio år varit anställd i Riksdagens tjänst. Då han den 2 april 1913 ingår i sitt sjuttionde år och sålunda för flera år sedan uppnått den levnadsålder, som för statens ordinarie tjänstemän medför rätt till erhållande av pension, vill det synas oss, som om Riksdagen borde bereda honom en lämplig pension för hans ålders dagar.

Stuarts arbete i Riksdagens tjänst saknar i avseende på den tidrymd, över vilken den sträcker sig, motsvarighet. År 1873 anställdes han som kanslist hos statsutskottet. I 16 år var han därefter notarie inom utskottet och de senaste 23 åren har han skött den ytterst maktpåliggande posten som utskottets sekreterare. Dessutom har han varit anställd hos Riksdagens revisorer under en enastående lång tid. Under de 100 år, statsrevisionen ägt bestånd, har den varit samlad till 75 revisionsförrättningar. Därest Stuart även i år anställes som sekreterare vid den sjuttiosjätte revisionsförrättningen, så kommer han att hava tjänstgjort vid de senaste 38, eller jämnt halva antalet.

Om beskaffenheten av det arbete Stuart utfört i statsutskottets och statsrevisionens tjänst kunna alla de generationer av riksdagsmän vittna, som under de senaste 40 åren varit ledamöter av statsutskott och statsrevision. Alla skola häröver icke avgiva mera än ett omdöme, att Stuart med synnerlig omsorg och skicklighet, med rutin och framför allt med en ingående kännedom om konstitutionell praxis i statsregleringsfrågor, som

särskilt för statsutskottet varit ovärderlig, utfört sitt arbete som den ledande och sammanhållande kraften inom statsutskottets och statsrevisionens kansli.

Med hänsyn till Stuarts enastående långa verksamhet i Riksdagens tjänst och än mer som en erkänsla för hans gedigna arbete inom två av Riksdagens mest arbetstyngda delegationer synes oss, att Riksdagen bör — ehuru formell pensionsrätt icke föreligger — bevilja Stuart en årlig pension. Beloppet synes böra sättas till $\frac{2}{3}$ av de inkomster, som han uppburit för sina båda tjänster som sekreterare hos statsutskottet och statsrevisionen. Då, enligt vad vi från riksgäldskontoret inhämtat, Stuart under år 1912 härför åtnjutit en inkomst av 5,904 kronor 68 öre, föreslå vi pensionens bestämmande till 4,000 kronor i runt tal att från riksgäldskontoret utgå från den 1 januari 1914, eller året efter det, då Stuart upphört att uppbära avlöning på Riksdagens stat.

Vid pensionens beviljande synes föreskrift böra meddelas därom att, därest Stuart efter 1914 års ingång skulle komma att uppbära inkomst på grund av tjänst eller befattning på statsverkets eller Riksdagens stat, han bör vidkännas motsvarande avdrag å pensionsbeloppet.

Vi hemställa alltså,

att Riksdagen må besluta, att till vice häradshövdingen John Magnus Stuart må från och med 1914 års ingång från riksgäldskontoret utgå under hans återstående livstid en årlig pension å 4,000 kronor; dock att för den händelse han efter nämnda tidpunkt innehar tjänst eller befattning på statsverkets eller Riksdagens stat pensionen icke må utgå med högre belopp än som erfordras för att tillsammans med den inkomst han må uppbära på grund av sådan tjänst eller befattning utgöra nämnda belopp, eller 4,000 kronor.

Stockholm den 25 januari 1913.

Axel Ekman.

D. Persson, i Tällberg.

Värner Rydén.

Johan Ericsson.

Hans Andersson.

Carl Persson.